

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἑξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ : Ἑξωτερικοῦ :
Ἑτησία . . . ὀρ. 7. — Ἑτησία φρ. χρ. 8. —
Ἑξάμηνος . . . " 4. — Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . . " 2.15 — Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :
Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστος λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' .— Τόμ. 12^{ος}

Ἔν Ἀθήναις, 5 Μαρτίου 1905

Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 14

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω τί νὰ εἰπῶ, ἀλλὰ βλέπω καὶ ὅλα μερικάς που πετοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Φοβοῦνται μήπως πᾶμε καὶ χαλάσωμε τὴν φωλιὰ τῶν. Ἀγ! ἂν ἦσαν ἐδῶ μερικοὶ μακάκοι, δὲν θὰ εἴχαμεν καμμίαν ἀνησυχίαν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐντομα.

— Καὶ διατί μακάκοι;

— Διότι αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ πίθηκοι τρώγουν λαιμαργότατα τὰς χαρτόμυγας καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα τὰς ἐξολοθρεύουν.

— Καὶ πῶς; δὲν πεθαίνουν μὲ τὰ κεντήματά των;

— Ναί, ἀλλὰ εἶνε πολὺ πολλοὶ καὶ δὲν στέκονται νὰ τοὺς κεντήσουν. Περιμένουν νὰ κλεισθοῦν ὅλες αἱ μύγες μέσα στὴν φωλιὰ τῶν, καὶ ὕστερα μ' ἓνα ἀπὸ τὰ δάκτυλά των, ποὺ εἶνε γεμάτα κάλους, κλείουν τὴν μίαν καὶ μόνην τρύπαν τῆς φωλιᾶς. Αἱ μύγες, ἄρα ἰδοὺν κλεισμένην τὴν τρύπαν, προσπαθοῦν νὰ ἐκδιᾶσουν τὴν ἐξόδον, ἀλλὰ τότε ὁ μακάκος τὰς πιάνει μίαν - μίαν καθὼς παρουσιάζονται, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν μέσσην τῆς κοιλίας των διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ κεντρί των, καὶ τὰς τρώγει σὰν καραμέλας... Ἀλλοίμονον ὅμως ἂν τοῦ φύγῃ καμμία, διότι ἓνα μόνον κεντήμα ἄρκει νὰ τον σκοτώσῃ.

— Ἐξυπνοτάτῃ ἢ μέθοδός των! εἶπεν ἡ Ἀλόνσος. Ἀλλά... τί νὰ συμβαίνει πάλιν;

— Τί βλέπεις;

— Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχουν τρομάξῃ οἱ τάπιροι.

— Μήπως νέος κίνδυνος πάλιν μάς ἀπειλεῖ; . . . Ἀ! ἡ περιπέτειά μας ἀρχίζει καὶ γίνεται ἐνοχλητικὴ ἐπὶ τέλους!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ ΜΥΡΜΗΚΩΝ

Ὁ νεαρὸς κυνηγὸς δὲν εἶχε σφάλῃ. Οἱ τάπιροι, οἵτινες εἶχον ἐξαπλωθῇ ὀλόγυρα εἰς τὸ δένδρον, ὅταν ἐδεβαιώθησαν ὅτι ἦσαν ἀνωφελεῖς αἱ ἐφοδοὶ των, ἀνέπηδσαν αἰφνης καὶ ἤρχισαν νὰ γρυλλίζουν ὑποκώφως. Ἐφαίνοντο ἀνήσυχοι, διότι ἐπηγαινοῦρχοντο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους καὶ ἐστέκοντο συχνὰ ν' ἀκούσουν μὲ βαθεῖαν προσοχὴν. Χωρὶς ἄλλο κατὰ

— Ἦκουσες κανένα πυροβολισμόν; ἠρώτησεν.

— Ὅχι, γιὰτρέ μου.

— Τότε, θὰ εἶνε πολὺ μακρὰν καὶ θὰ ἐρευνοῦν τὰς ὄχθας τοῦ Κασσανάρε.

— Μήπως εἶνε οἱ μυστηριώδεις ἐχθροὶ μας;

— Διάβολε! Μὲ τοὺς κάπρους κάτω, τὰς χαρτόμυγας ἐπάνω, θὰ ἔχωμεν τώρα καὶ τὰ δηλητηριασμένα βέλη τῶν Ἰνδῶν! ὦ! δὲν δίνω πλέον οὔτε ἓνα πιάστρον διὰ τὸ δέρμα μας.

« Ἠρπασαν τὰ τουφέκια των καὶ ὤρμησαν. » (Σελ. 106, στήλ. 6^η.)

σοβαρὸν συνέβαιnen ὑπὸ τοὺς ζοφεροὺς θόλους τῶν γιγαντιαίων δένδρων καὶ ὑπὸ τὴν σιανὴν τῶν τεραστίων φύλλων των.

— Φαίνεται πῶς πλησιάζουν οἱ σύντροφοί μας, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

Ὁ ἰατρός ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ τὰ τουφέκια μας εἶνε κάτω ἀκόμα! Γιατρέ μου, ἀρχίζω νὰ ἀηδιάζω ἐπιτέλους καὶ τὴν πόλιν τοῦ Χρυσοῦ, καὶ τοὺς Ἱππερομερίους, καὶ τοὺς Ὀρεγοκίλους σας, καὶ ὅλον τὸν ὠραῖον τόπον σας!

— Μὰ ἐγὼ σκέπτομαι, νεανία μου,

ὅτι ἂν ἔλθουν κοντὰ αὐτοὶ οἱ Ἰνδοί, θά τα βάλουν μαζί των οἱ κάπροι, καὶ ὅτι, ἂν οἱ κάπροι ἀπομακρυνθοῦν ὀλίγον, ἡμεῖς θὰ κατεβούμε νὰ πάρωμεν τὰ ὀπλα μας.

— Κυτάξετε, γιατρέ. Οἱ τάπιροι παρατάσσονται εἰς τὴν γραμμὴν, σὰν νὰ πρόκειται ν' ἀντιμετωπίσουν καμμίαν ἀλλοθινὴν ἐπίθεσιν.

— Σιωπή! — εἶπεν ὁ Βελάσκος, καὶ ἔκυψεν ἔμπρός, ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀκούσῃ κορίστους κρότους.

Ἐμνεῖν ἀκίνητος καὶ ἡκροάσθῃ μὲ βαθυτάτην προσήλωσιν, καὶ κατόπιν ἡνωρθώθῃ ἀποτόμως.

— Ἀκούεις τίποτε Ἀλόνσε; ἡρώτησε.

— Μά... θαρρεῖ κανεὶς ὅτι εἰς τὸ δάσος πέφτει σὰν βροχὴ καὶ προχωρεῖ στρατὸς ἀπὸ ἐρπετά. Ἀκούω ἀλλόκοτα τριξίματα, σὰν νὰ εἴναι εἰς ἐνέργειαν χιλιάδες λαβίδες καὶ ψαλίδια!

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ ἱατρός, ὅστις ἐκυριεύθῃ ὑπὸ ρίγους.

— Τί πράγμα εἶνε;

— Κινδυνεύομεν, παιδί μου, νὰ μας φάγουν ζωντανούς.

— Καὶ ποῖς θὰ μας φάγῃ;

— Τὰ μυρμήκια.

Ὁ Ἀλόνσος, ἀκούσας αὐτὴν τὴν λέξιν, ἐξέσπασεν εἰς ὀδυρμὸς δέσποτα γέλια.

— ὦ! γιατρέ μου! Φοβεῖσθε τὰ μυρμήκια; Ἡθὺλα νὰ τα ἐβλεπα, πῶς θὰ τα καταφέρουν νὰ μας φάγουν!

— Δὲν γνωρίζεις ἐστὶ τὰ μυρμήκια μας καὶ δὲν ἔτυχες ποτὲ εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς μεταναστεύσεις αὐτῶν τῶν θηριωδῶν ἐντόμων. Κύτταξε! οἱ τάπιροι, οἱ ὅποιοι δὲν φοβοῦνται τὰ ὅπλα μας, φεύγουν καλπάζοντες ἀπὸ τὸν φόβον των μὴν τοὺς προσθάσουν τὰ μυρμήκια.

— Περιέργον πρᾶγμα, γιατρέ μου. Ἀλλὰ... τί νὰ σας εἰπῶ! Τὰ μυρμήκια δὲν εἶνε οὔτε ἰαγουάροι, οὔτε κογουάροι!

Μερικοὶ τάπιροι, οἱ ὅποιοι εἶχαν προχωρήσῃ ἕως τὴν ἄκρην τοῦ δάσους ἐπείστροφον τρέχοντες, κ' ἐβγαζαν ὑπόκωφα γρυλλίσματα.

— Νά! ἔρχονται! ἀνεβόησεν ὁ ἱατρός!

Ἀπίστευτον θέαμα παρουσίωσε τότε τὸ σύνολον τοῦ δάσους. Τὰ χόρτα ἐξηφανίζοντο ὡς νὰ ἐδόλυντο χίλια ὀρατά δρέπανα! τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐπιπταν, ὡς νὰ τα ἔκοπταν χιλιάδες μαχαίρια καὶ πελέκει· ἐνόμιζες ὅτι καὶ οἱ κορμοὶ ἀκόμη τῶν δένδρων ἔλυναν, ὡς νὰ ἔχυντο ἐπάνω των χεῖμαρρος λάβας. Καὶ ἀληθῶς ἐπὶ πλάτους πεντήκοντα μέτρων, καταστρεπτικὸς χεῖμαρρος ἐπεριούσεν εἰς τὸ δάσος καὶ ἐξωλόθρευε τὰ πάντα εἰς τὴν διάδοσιν του.

Ὁ Ἀλόνσος, ἐκθαμβος, ἀνήσυχος, ἐκύπτει ἐκείνην τὴν καταστροφὴν, ἡ ὅποια μετέτρεπε τὸ ὑπερφυσικόν. Δὲν ἐγελούσε τώρα ἥτο μάλιστα κάτωχρος.

Ἐξαφνα, ἐνεφανίσθησαν αἱ πρῶται

φάλαγγες τῶν ἐντόμων, τὰ ὅποια μετηνάστευαν. Δὲν ἦτο παρὰ ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ των μόνον, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἑκατομύρια παμφάγων μυρμηκῶν. Εἶχαν οἱ μύρμηκες αὐτοὶ μὴκος ἐνδὸς καὶ ἡμίσεως ὑφεκατομέτρου, τὸ χρώμα τοῦ θώρακος καὶ τῆς κοιλίας των ἦτο στιλπνόμαυρον, αἱ γαστέρες των ἦσαν κινηταί, καὶ αἱ κεφαλαὶ των ὠπλισμένοι με κοπτεράς καὶ ἰσχυράς κεραίας.

Ἡ στρατιὰ ἐκείνη ἐπρόβαινεν εἰς πυκνὴν τάξιν, ἀνεβαίνεν εἰς τὰ δένδρα διὰ νὰ κόψῃ τὰ φύλλα, τὰ ὅποια ἐμελλον νὰ χρησιμεύσουν ὡς τροφὴ τοῦ κυρίου σώματος, ἐδρεπάνιζε τὰ χόρτα καὶ κατέκοπτε τὰ χαμόκλαδα μὲ τρομακτικὴν ταχύτητα.

— Εἶνε οἱ φλογομύρμηκες! ἀνέκραξεν ὁ ἱατρός. Ἄν δὲν φύγωμεν, εἴμεθα χαμένοι.

— Μά, τὸσον ἐπίφοβοι εἶνε; ἡρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Θὰ σοῦ γεμίσουν ὅλον τὸ σῶμα μὲ φουσκάλες μεγάλες σὰν αὐγά, καὶ θὰ σε κάμουν νὰ τρελλαθῇς ἀπὸ τὸν πόνον, ἐκτὸς ἂν προτιμήσουν νὰ σου ἀποσπᾶσουν ἀπὸ τὰ κόκκαλά σου τὸ κρέας κομμάτι-κομμάτι!

— ὦ! δυστυχία μου!

— Δρόμο λοιπόν!

— Μά... οἱ κάπροι;

— Νά τους! ὑποχωροῦν καὶ αὐτοί...

Ἐμπρός! πῆδησε κάτω!

Οἱ τάπιροι πραγματικῶς, ἰδόντες ἐμφανιζομένην τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν τῶν φλογομυρμηκῶν, μετὰ μικρὸν δισταγόν, ἐτράπησαν δρομαῖοι εἰς φυγὴν καὶ ἐξηφανίσθησαν ἀστραπηδόν. Ὁ Ἀλόνσος καὶ ὁ ἱατρός δὲν ἐδίστασαν περὶ σὺνδεδειγμένον μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἐν τῇ μέσῃ ἐνδὸς λαβυρινθώδους συμφυρμού ἀπὸ δένδρα, βαμβοῦ καὶ σχοί-νους, ὅστις τους ἀπέκλεισε τὴν διάδοσιν.

ὑπὸ τὰς μαύρας ἐκείνας σκιάς δὲν ἤκούοντο πλέον οὔτε κραυγαὶ πιθήκων, οὔτε γρυλλίσμοι ταπίρων, οὔτε κελαδήματα πτηνῶν καὶ μόνον ἀντηχοῦσαν κάπου-κάπου, εἰς τὰς ὑψηλότερας κορυφὰς τῶν δένδρων, ὀξύτατα σφυρίγματα, ὡς νὰ προήρχοντο ἀπὸ ἀτραυσιρρήγας ἀτραυκάτων, — ἦσαν δὲ σφυρίγματα ἀπὸ μεγάλα τζιτζίκια.

— Ἀς σταματήσωμεν, εἶπεν ὁ ἱατρός. Δὲν εἴμαι πλέον εἰκοσι ἐτῶν διὰ νὰ τρέχω σὰν ἐλάφι.

— Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν θὰ ἔλθουν νὰ μας πιάσουν οὔτε τὰ μυρμήκια οὔτε οἱ τάπιροι, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

— Δὲν εἶνε πλέον κίνδυνος, νεανία μου.

— Δέν μου λέγετε, ἱατρί; εἶνε πραγματικῶς τὸσον φοβερά τὰ μυρμήκια;

— Ἄν καὶ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τὴν κατα-

στροφὴν που κάμνουν, ἂν καὶ εἶδα νὰ φεύγουν οἱ τάπιροι, ἀκόμα διστάζω νὰ πιστεύσω ὅτι εἶνε τὸσον ἐπίφοβοι, ὅσον λέγει ὁ κόσμος.

— Μάθεις λοιπόν ὅτι τίποτε δὲν δύναται ν' ἀντισταθῇ εἰς τὰς μεταναστεύσεις των, οὔτε στρατός, οὔτε κὰν τὰ ἀγριώτερα θηρία.

— Αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτον, γιατρέ μου.

— Ὅταν, διὰ λόγους μυστηριώδεις, παρακινουῦνται νὰ μεταναστεύσουν, προβαίνουν κατ' εὐθείαν, κατὰ φάλαγγας ἀπειραρίθμους, τελειότατα ὀργανωμένους καὶ καταρρίπτουν κάθε ἐμπόδιον. Δὲν εἶνε τάγματα καὶ λόχοι, ἀλλὰ ἑκατοντάδες δισεκατομυρία ἀπὸ ὄντα μικρὰ μὲν, ἀλλὰ ὠπλισμένα μὲ φοβεράς κεραιάς. Εἰς τὴν διάδοσιν των καταστρέφουν τὰ λειβάδια, τὰ δάση, τὰς φυτείας, καὶ καταδροχίζουσιν ὅσα ζῷα εὐρίσκουν ἔμπρός των. Καὶ τοὺς πιθήκους ἀκόμη, που θὰ προφθάσουν εἰς τὰ δένδρα ἐπάνω, τοὺς κομματιάξουν, διότι σχεδὸν ὅλοι οἱ μύρμηκες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς εἶνε σαρκόβοροι. Καὶ πῶς νὰ ὑπερασπισθῇς, ὅταν σου ἐπιτεθοῦν ἑκατομύρια μικρὰ σαγόνια, τὰ ὅποια κόβουν, σχίζουσιν, καὶ κομματιάξουν; Μόνον ἡ φυγὴ σώζει τὸ ζῷον ἢ τὸν ἄνθρωπον, πού θὰ του κάμουν ἐπίθεσιν.

— Μὰ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τους σταματήσῃ οὔτε μὲ τὴν φωτιά;

— Ἀδύνατον. Τὰ συντάγματά των πέφτουν ἐπάνω, στὰς φλόγας καὶ μὲ τὸν ἀριθμὸν των τὰς σβύνουν. Χάνονται ἑκατομύρια, δισεκατομύρια, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι περνοῦν κατόπιν, χωρὶς νὰ παρεκκλίνουν οὔτε κατὰ μίαν γραμμὴν ἀπὸ τὴν πορείαν των.

— Ἐμπρός ὅμως στοὺς ποταμούς σταματοῦν βέβαια.

— Ὅχι, νεανία μου! οὔτε οἱ ποταμοὶ δὲν τους κάμνουν ν' ἀλλάξουν δρόμον.

— Μήπως κατασκευάζουν σχεδία;

— Κάμνουν κατὰ καλλίτερον, Ἀλόνσε. Σκάπτουν ὑπόνομον κάτω ἀπὸ τὸν ποταμὸν καὶ περνοῦν.

— Τὰ μυρμήκια! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας μὲ ὑπόπτον τόνον. Μὲ περιπαίζετε γιατρέ;

— Ὅχι, φίλε μου! σοῦ ἐπαγαλαμβάνω ὅτι τὰ μυρμήκια, ἐκεῖνα μάλιστα τὰ ὅποια ἡμεῖς ὀνομάζομεν *ρατιόκα*, σκάπτουν ὑπογείους στοὰς τελείας, κυκλικὰς, λείας καὶ καλλιτέρας παρὰ οἱ ἐργάται τῶν ὀρυχείων καὶ περνοῦν κάτω ἀπὸ τοὺς ποταμούς. Εἰς τὴν Βραζιλίαν εἶνε γνωστὰ τρεῖς θαυμάσιαι στοαί, ποὺ τὰς ἀνοίξαν μύρμηκες καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας εἰμποροῦν νὰ περάσουν καὶ ἄνθρωποι.

— Μὰ αὐτὰ που λέτε, εἶνε θαυμάσια πράγματα, γιατρέ μου.

— Ἐπιληπτικὰ ὅπως δὴποτε, Ἀλόνσε... ἀλλὰ ποῦ μας ἔχει ὁδηγήσῃ αὕτη

ἡ φυγὴ; Φοβοῦμαι μήπως ἔχομεν ἀπομακρυνθῇ ἄρκετὰ ἀπὸ τὸν ποταμὸν.

— Θὰ ἐπιστρέψωμεν.

— Ἄν το κατορθώσωμεν. Ἐχéis μαζὶ σου καμμίαν πυξίδα;

— Ἐλשמόνησα νὰ τὴν πάρω.

— Νά, μία ἀπρονοησία, ἡ ὅποια εἰμπορεῖ νὰ μας στοιχίσῃ ἀκριβά.

— Καὶ διατί;

— Διότι εἰς αὐτὰ τὰ ἀπέραντα δάση εἶνε εὐκολώτατον νὰ χάσῃ κανεὶς τὸν ἥρμον του.

— Νομίζω ὅμως ὅτι ὁ Ὁρεινόςκος εὐρίσκεται πρὸς τὰ δεξιὰ μας, γιατρέ.

Ἄν βαδίσωμεν κατ' εὐθείαν ἔμπρός, θὰ εὐθίσωμεν ἐπὶ τέλους.

— Μὰ θὰ τα καταφέρῃς ἄρα γε νὰ βαδίσῃς κατ' εὐθείαν;

— Καὶ γιατί ὄχι;

— Διότι δὲν θὰ προφθάσῃς νὰ κάμῃς χίλια βήματα, καί, χωρὶς νὰ το θέλῃς, θ' ἀναγκασθῇς νὰ κλίνῃς πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πιθανώτερον πρὸς τ' ἀριστερά. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δάσους δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ βαδίσῃ κανεὶς κατ' εὐθείαν, νεανία μου.

Γνωρίζεις ὅτι μερικοὶ ἄνθρωποι ἐχάθησαν μέσα στὸ δάσος καὶ δὲν ἐφάνησαν πλέον; . . .

Εὐτυχῶς ἐμεῖς ἔχομεν τὰ τουφέκια μας! ἂν λοιπὸν δὲν εὐρισκόμεθα πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸν Ὁρεινόν, οἱ πυροβολισμοὶ μας θ' ἀκουσθοῦν ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας.

— Ἀς δοκιμάσωμεν λοιπὸν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

— Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ, ἀλλὰ. . .

— Μπᾶ! . . . πάλιν οἱ τάπιροι;

— Ἡ κανὲν ἄλλο ζῷον.

— Καλῶς νὰ ἔλθῃ, γιατρέ. Αἰσθάνομαι ὅτι ἐφθασεν ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος.

— Ἀς προχωρήσωμεν μὲ προσοχὴν. Ἀκούω τὰ γρυλλίσματα ποῦ ἔρχονται ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πυκνὰ φοινικώδενδρα.

Ἐσήμερον τὸν πετεινὸς καὶ ἐπροχώρησαν χωρὶς νὰ κάμουν κρότον, ἀνάμεσα στὰ δένδρα καὶ στὰ χαμόκλαδα, στρέφοντες ἀργά-ἀργά γύρω εἰς τοὺς κορμούς τῶν δένδρων, διότι ἐφοβούτο μήπως εὐρεθῶν ἐξαφνικὰ ἔμπρός εἰς κανὲν φοβερόν θηρίον.

Εἶχαν διατρέξῃ τριάντα μόλις βήματα, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ σύνορον μίαν μικρὰς ἀδένδρου περιοχῆς, ὅπου ὑψοῦτο ἔρημον καὶ μόνον ἐν τεράστιον ἐριόδειον, — φυτὸν γιγαντώδες, μὲ κλάδους ἄρκετὰ ὀξώδεις καὶ τελείως συμμετρικούς, μὲ κορμὸν ὑποστηριζόμενον εἰς τὴν βάσιν του ὑπὸ φυσικῶν ἐμβόλων καὶ ἀντηρίδων, αἱ ὁποῖαι προσέχουν ἀπὸ τὸ δένδρον εἰς ὕψος ὀκτὼ ἕως δέκα ποδῶν καὶ ἀπέχουν ἀπὸ τὴν βάσιν του κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε ἀρκετοὶ ἄνθρωποι νὰ εὐρίσκουν καταφύγιον ἐν ἀνάγκῃ εἰς τὰ φυσικὰ ἐκεῖνα χωρίσματα.

(Ἐπεται συνέχεια.)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ἩΜΕΡΙΝΗ ἐπιστολή μου σὰς εὐρίσκει νηστεύοντας — ἂν ὄχι καὶ προσευχομένους. Πρὸ ὀλίγου ἐσηκώθητε ἀπὸ τραπέζης, ἡ θὰ καθίσετε εἰς τραπέζιν με φαγητὰ νηστήσιμα ἀποκλειστικῶς. Διότι ὅλαι αἱ οἰκογένειαι, τὴν πρώτην ἐβδομάδα τῆς

Σαρακοστῆς τὴν κρατοῦν. Ἡ κατάργησις τῆς νηστείας ἀρχίζει συνήθως ἀπὸ τὴν δευτέραν, — δηλαδή ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀλήθεια, πῶς σὰς φαίνεται αὐτό; Ἐνῶ ἡ ἐκκλησία μας ὀρίζει σαράντα ἡμέρας Νηστείας, — ὅσας ἐνήστευσε καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὴν ἔρημον, — οἱ γονεῖς, μετὰ τὰς πρώτας ἐξ, νὰ σας δίδουν πάλιν κρέας, γάλα, αὐγά! Ὑποθέτω ὅτι αὐτὸ θὰ σας δυσχεροῦν, ἂν εἴσθε πολὺ εὐλαβεῖς καὶ ἂν ἀγαπᾶτε νὰ τηρῆτε αὐστηρῶς τοὺς θρησκευτικούς τύπους καὶ ἀκόμη περισσώτερον, ἂν, ὅπως συμβαίνει εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τὰ πασχάλια φαγητὰ, προτιμᾶτε τὰ νηστήσιμα. . .

Πραγματικῶς, τὰ νηστήσιμα δὲν εἶνε ὀρεκτικώτερα; Συγκρίνεται, παραδείγματος χάριν, τὸ μαῦρο χαβιάρι, τὸ αὐγοτάραχο, οἱ ἐλλῆς, ὁ ἀστακός, οἱ γαρίδες, τὰ θαλασσινὰ ἐν γένει, μὲ τὸ κρέας, τὸ γάλα καὶ ταῦτά; Ἀλλ' ὅσον δι' αὐτὸ, εἰμπορεῖτε νὰ παρηγορηθῆτε εὐκολα: Ὑπάρχει ἡ τετάρτη καὶ ἡ παρασκευὴ ὅλων τῶν ἐβδομάδων, ἔρχεται δὲ ὕστερα καὶ ἡ Μεγάλη Ἐβδομάς, ὅταν ἡ νηστεία ἀναλαμβάνει πάλιν τὸ κράτος τῆς. Καὶ ἂν ἡ ποικιλία διατηρῇ πάντοτε τὸ γόητρον καὶ τὴν ὀρεξιν, καὶ ἂν ἡ συχνὴ χρῆσις οἰοδῇποτε πρᾶγμα-τος γεννᾷ κόρον, κανένα λόγον δὲν ἔχετε νὰ παραπονεθῆτε διὰ τὴν σοφὴν αὐτὴν ἐναλλαγὴν τῶν νηστησίων καὶ τῶν πασχάλινων, — πολλάνισ ἐντὸς τῆς ἰδίας ἡμέρας, — κατὰ τὸ διάστημα τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς.

Μένει τώρα τὸ ἄλλο: ἡ ἀθέτησις τοῦ θρησκευτικοῦ κανόνος. Κάμνουν ἄρα γε καλὰ οἱ γονεῖς ποῦ σας ἐπιβάλλουν αὐτὴν τὴν ἀθέτησιν καὶ σας δίδουν κρέας καὶ τὴν Σαρακοστήν; Ὁ κανὼν δὲν ἐπρεπεν ἄρα γε νὰ τηρῆται μὲ μεγαλή-τεραν αὐστηρότητα, καὶ νὰ μὴν ἐξαιροῦνται παρὰ μόνον οἱ πολὺ ἀδύνατοι, οἱ ἀσθενεῖς;

Διὰ νὰ δικαιολογήσῃτε τοὺς γονεῖς

σας εἰς τοιαύτην περίστασιν, — ἂν τω-όντι ἔχετε τὴν ἐναντίαν ἰδέαν, ἡ τοῦλάχιστον δισταγμούς, — πρέπει νὰ ἐνθυμηθῆτε πολλὰ πράγματα. Καὶ πρῶτον, ὅτι αἱ νηστεῖαι εἶνε θεσμοὶ παλαιοί. Τὴν ἐποχὴν ποῦ ἐθεσπίσθησαν, οἱ ἄνθρωποι ἐξοῦσαν διαφορετικὰ παρὰ τώρα. Ἡλλὰ-ξαν οἱ ὅροι τοῦ κοινωνικοῦ βίου, καὶ ἡ λαξάν ἀκόμη καὶ οἱ ὀργανισμοί. Σήμε-ρον οἱ ἄνθρωποι τῶν πόλεων εἶνε ἀσθε-νέστεροι, εὐπαθέστεροι, καὶ δὲν ἀντέ-χουν πολὺ εἰς ἀσκητισμούς, ὅπως οἱ πα-τέρεις των. Καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμη: Ὁ λαὸς σχεδὸν αἰ θρησκεῖται τοῦ κόσμου, παλαιὰ καὶ νεώτεραι, ὀρίζουν νηστείας. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν θρησκειῶν τὰς ἐθέσι-σαν καὶ τὰς ἐπέβαλαν εἰς τοὺς πιστοὺς των, διὰ λόγους προπάντων ὑγιεινούς.

Ἡθελήσαν δηλαδή νὰ κανονίσουν καὶ τὴν διαίταν των νὰ μὴ τους ἀφίνουν π: χ: νὰ παρατρῶνουν κρέας, ἡ κατάχρη-σις τοῦ ὁποίου εἶνε βλαβερὰ καὶ διὰ τὸ σῶμα καὶ διὰ τὴν ψυχὴν. Σήμερον ὅ-μως, ἐπειδὴ προώδευσεν ὁ κόσμος, τὴν θρησκείαν εἰς τὸ ζήτημα τῆς διαίτης ἀντικαθίστῃ ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Ὑγιεινὴ. Καὶ τὸσον πολὺ μάλιστα, ὥστε ὑπάρ-χουν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι διὰ λόγους ἡ-θικοὺς καὶ ὑγιεινοὺς, οὐδέποτε τρώγουν κρέας, — οὔτε τὸ Πάσχα. Καὶ αὐτοὶ εἶ-νε, καθὼς γνωρίζετε, οἱ φυτοφάγοι. Ὁ-πως δὴποτε, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰκολουθῇ μίαν διαίταν ὑγιεινὴν καὶ διὰ τὸ σῶμα του, καὶ διὰ τὸν νοῦν του, καὶ διὰ τὴν ψυχὴν του, χωρὶς νὰ τηρῇ ἐπακριβῶς τὰς θρησκευτικὰς διατάξεις περὶ νηστείας, τὰς ὁποίας ἂν ἐτηροῦσε σήμερον, — καὶ αὐτὸ τὸ γνωρίζουν καλὰ οἱ γονεῖς, — ἴσως θὰ ἐβλάπτετο μᾶλλον παρὰ θὰ ὠ-φελεῖτο.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ σκεφθῆτε καὶ τὸ κυριώτερον. Κάτω ἀπὸ τοὺς θρησκευ-τικούς τύπους, ὑπάρχει πάντοτε τὸ πνεῦ-μα κ' ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐννοῇ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ το τηρῇ, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τηρῇ μὲ μεγάλην αὐστηρότητα καὶ τὸν τύπον.

Λοιπόν, τὸ πνεῦμα τῆς νηστείας δὲν εἶνε ἡ ἀποχὴ ἀπὸ ὀρισμένα φαγητὰ, ἀλλ' ἡ ἐγκράτεια, ἡ ὀλιγοφαγία, ἡ λιτότης, ἡ ἀποχὴ ἐν γένει ἀπὸ κατάχρησιν λιπα-ρῶν κ' ἐρεθιστικῶν τροφῶν, ποτὶν με-θυστικῶν κτλ. Ποῖος σὰς φαίνεται ἐξα-φνα ὅτι ἀμαρτάνει περισσώτερον; Ἐκεῖ-νος ὁ ὁποῖος, τώρα τὴν σαρακοστήν, τρώγει μέχρι κόρου τὰ ὀραιότερα, τὰ ποικιλώτερα καὶ τὰ ὀρεκτικώτερα νηστή-σιμα, καὶ πίνει ἕνα σωρὸ κρασί, κ' εὐ-ρίσκεται πάντοτε βαρυστόμαχος καὶ με-θυμένος, — ἡ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος, χ' ἀρὶν τῆς ὑγείας του, τρώγει ὀλίγον κρέας καὶ ὀλίγον γάλα; Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἀμαρ-τάνει περισσώτερον ὁ πρῶτος. Διότι, μολονότι τηρεῖ τὸν τύπον τῆς νηστείας, ἀντιστρατεύεται εἰς τὸ πνεῦμά της διότι

ζητεί τροφήν· και όχι τροφήν, όπως λέγει ο Χρυσόστομος· διότι με βαρύν στόμαχον και με σκοτισμένον νοῦν, δεν εἰμπορεῖ νὰσκήσῃ τὴν ἀρετὴν, δεν εἰμπορεῖ νὰνυφθῇ εἰς τὸν Θεόν, δεν εἶνε εἰς θέσιν νὰ προσευχηθῇ. Καὶ τί ἀξίζει νηστεία χωρὶς ἀρετῆς; καὶ τί ὠφελεῖ νηστεία χωρὶς προσευχῆς; Ἀπεναντίας ὁ δεύτερος, μολονότι ἔφαγε κρέας, ἔφαγεν ὁμῶς ὀλίγον, μὴ ἐγκράτειαν καὶ με σωφροσύνην, καὶ ἔχει ἐλαφρὸν τὸν στόμαχον καὶ νηφάλιον τὸν νοῦν, καὶ ἐργάζεται, καὶ προσεύχεται, καὶ ἀγαθοποιεῖ. Αὐτὸς νηστεύει ἀληθινά· ὁ ἄλλος, καὶ νηστεύων, κραιπαλεῖ. Ὁ ἕνας εἶνε τὸ πνεῦμα ἄνευ τοῦ τύπου, — ὁ ἄλλος εἶνε ὁ τύπος χωρὶς τὸ πνεῦμα.

Καλὸν εἶνε βέβαια νὰ συνυπάρχῃ τὸ πνεῦμα καὶ ὁ τύπος. Καλὸν εἶνε νὰ τηρῇ κανεὶς ὅσον εἰμπορεῖ τοὺς θρησκευτικούς κανόνας. Καλὸν εἶνε νὰ μὴ καταργῇ χωρὶς λόγον καὶ ἀνάγκην τὰς νηστείας ποὺ ὀρίζει ἡ ἀγιοτάτη Ἐκκλησία μας. Ἀλλὰ βλέπετε, οἱ γονεῖς εὐρίσκουν λόγον καὶ ἀνάγκην. . . Καὶ δι' αὐτὸ σὰς δίδουν κρέας καὶ τὴν Σαρακοστήν. Ὁ ἴδιος λόγος καὶ ἡ ἴδια ἀνάγκη περιώρισε τὰς 200 περίπου νηστησίμους ἡμέρας τοῦ θρησκευτικοῦ ἔτους, εἰς 100 μόνον, ἵσως καὶ εἰς ὀλιγωτέρας. Ἀδιαφοροῦν ὀφείλετε νὰ υποκύψετε εἰς τοὺς γονεῖς σας, καὶ ὁσάκις αὐτοὶ κρίνουν καλὸν νὰ μὴ σας νηστεύουν κατὰ τύπον, σὰς εἰσθε ἐλευθεροὶ νὰ νηστεύετε κατὰ πνεῦμα καὶ κατ' οὐσίαν· Νὰ τρώγετε ὀλίγον, νὰ πίνετε ὀλιγωτέρον, νὰ ἐργάζεσθε, νὰ προσεύχεσθε, νὰ ἀγαθοποιήτε.

Ἴδου ἡ ἀληθευτέρα Σαρακοστή!
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΕΛΙΣΣΑΙ ΚΑΙ Ο ΚΛΕΠΤΗΣ (Μῦθος)

— Ὅλα τὰ πράγματα εἶνε καμωμένα διὰ τὸν ἄνθρωπον, καὶ αὐτὸς δεν ἔχει παρὰ ν' ἀπλώσῃ τὸ χεῖρ του!

Αὐτὰ ἔλεγεν ἕνας ἄνθρωπος, ἐνῶ ἀνεσήκωνε τὴν κυψέλην καὶ ἤρπαζεν ἀπὸ μέσα τὸ μέλι.

— Σωστά καὶ ἀληθινά! — ἐβοῦξεν ὅλον τὸ μέλισσι, ἐνῶ ἐκύνετο ἐπάνω του καὶ τὸν ἐσκέπαζεν ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια. — Κ' ἐμεῖς αἱ Μελίσσαι γιὰ σένα εἴμεθα καμωμένες, καί, ἀφοῦ ἐπῆρες μόνος σου τὸ Μέλι, ἐμεῖς θά σου κάμωμε δῶρον τὸ Κεντρί.

— Ἀλήθεια! ἀλήθεια! εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἐπὶ τέλους με τὴν πολλὴν τρεχάλαν ἐσώθη ἀπὸ τὴν ἐπίθεσιν των. — Πάντα ἀκούα νὰ λέγε ὅτι τὸ κλεμμένο φρούτο εἶνε γλυκὸ μέλι. Ἀλλὰ τώρα εἶδα κ' ἐμαθα ὅτι ἔχει περισσότερο κεντρί παρὰ μέλι!

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης Δ.Φ. ἔκαμνε μίαν ἡμέραν τὸν περίπατόν του, καὶ ἤτανε πολὺ συλλογισμένος. Εἶχε τὰ νεύρα του, μὰ κατὶ νεῦρα! . . . Ἄν τον ἐπιανες ἀπὸ τὴ μύτη, θὰ ἔσκαζε.

Καὶ με ὅλο τὸ δίκρο του! Τὸ σχο-

«Κ' ἐτράθηε τὸν δρόμον του.»

λετόν του δεν ἐπῆγαινε καθόλου καλὰ. Μερικοὶ γονεῖς μάλιστα εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ του καθυστεροῦν τὰ διδάκτρα· δεν του ἔστειλαν σωστά τὰ καρύδια, ποὺ εἶχαν συμφωνημένα μαζί του.

Ἐξαφνα, ἐκεῖ που ἐπῆγαινε, ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποὺ ἐτραγουδοῦσε ἕνα τραγουδάκι. Εἰς τὴν ἀρχὴν δεν ἐπῆρε τὸ αὐτί του τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ, ὕστερα ὁμῶς ἄκουσε τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομα δηλαδὴ που εἶχε πρῶτα, πρὶν πάει εἰς τὰ μέρη των ἀνθρώπων καὶ γίνῃ καὶ αὐτὸς πολιτισμένος.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἡ φωνὴ ἐπληρίσασε. Καὶ ὁ σοφὸς δάσκαλος τὴν ἐγνώρισε. Ἦτον ἡ δεσποινὶς Ἀλεπού, ἐκεῖνο τὸ πονηρὸ πλάσμα, κ' ἐτραγουδοῦσε:

Ὁ γέρο-Τζίκο-Τζέκος μας,
Ἀπὸ τὸν ὕπνο του εὐπνῶ,
Καὶ λέει: «Τί τρῶνε σήμερα;
Πῶς τὴ γεμίζουν τὴν κοιλίαν!»

Ὁ γέρο-Τζίκο-Τζέκος μας,
Ποῦ ἔχει κεφάλι μὲ μυαλό,
Λέει: «Γιὰ νὰ τὴ χορταίνουμε,
Πρέπει ν' ἀνοίξω ἕνα σχολεῖό!»

Ὁ γέρο-Τζίκο-Τζέκος μας
Βάζει καπέλλο καὶ βελάδα
Καὶ παντελόνια ἐγγλέζικα,
Βαστὰ καὶ μιὰ παλαιο-φυλλάδα,
Πᾶν τὰ παῖδια νὰ μάθουν γράμματα,
Κι' αὐτὸς τὰ δέρνει στὴν ἀράδα.

Ὁ γέρο-Τζίκο-Τζέκος μας
Θαρρεῖ πῶς τὸν ἀκούουν αὐτὰ
Γιὰ νὰ περῶ γιὰ πάνσοφος
Καὶ νὰ κερδίζῃ καὶ λεπτὰ.

Κι' ἀκόμα δεν κατάλαβε
Πῶς κουτσάκια καὶ μωρὰ
Θὰ τον ἀφίσουν μάρμαρο
Νὰ πᾶνε σ' ἄλλη γειτονίαν,
Κι' ὁ γέρο-Τζίκο-Τζέκος μας
Θὰ μας ἀδειάσῃ τὴ γωνιά!

Ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης ἔκαμῳ πῶς δεν ἐκατάλαβε, κ' ἐπροσπάθησε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειάν του. Ἐσῆκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι του, κ' ἐτράβηξε τὸν δρόμον του ὑπερήφανος καὶ σοβαρός. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ δένδρα τὰ ὑψηλὰ ἀντήχησε τὸ περιπατικὸν τέλος τοῦ τραγουδιοῦ:

Ὁ γέρο-Τζίκο-Τζέκος μας
Θὰ μας ἀδειάσῃ τὴ γωνιά. . .

Ἦσαν οἱ πύθηκοι, οἱ πτωχοὶ συγγενεῖς του, καὶ το ἐτραγουδοῦσαν.

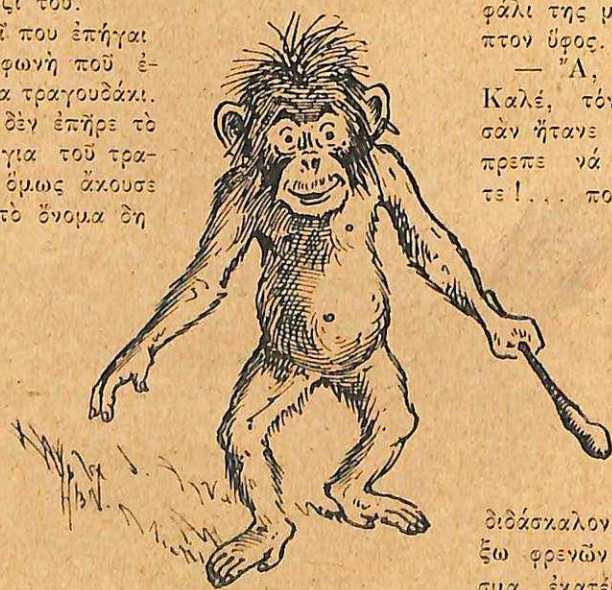
Ἵστερα ἄκουσε τὰ πονηρὰ γέλια τῆς δεσποινίδος Ἀλεπούς, καὶ εἶδε τὴν γρηῃ κυρίαν Ἀρκούδα, ποὺ ἐκουνῶσε τὸ κεφάλι τῆς μὴ πολὺ ὑποτον ὕψος.

— Ἀ, ναί! ἔλεγε. Καλέ, τότε θυμοῦμαι, σὰν ἦτανε μικρός. Ἐπρεπε νὰ τον ἐβλέπατε! . . . πολὺ διαφορετικός, ἐντελὼς διαφορετικὸς ἀπὸ ὅ, τι εἶνε τώρα!

Αὐτὸ πλεον ὑπερέβαινε τὰ ὅρια διὰ τὸν καίμενον τὸν διδάσκαλον. Ἐγινεν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ πῆγμα, ἐκατέβασε τὴν ψυχοκαπελλαδοῦρά του ἐπάνω στὰ μάτια του κ' ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὡ! μεγάλο ξαφνικὸ πού τα βρῆκε ἐκεῖνο τὸ πρῶτ', τὰ δυστυχημένα τὰ μαθητοῦδια του κυρίου Τζίκο-Τζέκου!

(Ἐπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

«Σὰν ἦτανε μικρός.»

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Εἰς τὸ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕῖΟΝ

Ἡ τραπεζαρία ἦτο εἰς τὸ ἰσόγειον, καὶ διὰ νὰ καταβοῦν ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ περάσουν μίαν σκοτεινὴν σκάλαν, τὴν ὁποῖαν αἱ νέαι μαθήτριά εὐρήκαν πολὺ ἐπικίνδυνον. Δύο διδασκάλισσαι καὶ αἱ λοιπαὶ μαθήτριά ἐκάθοντο κι' ὅλας ὁλόγυρα εἰς τὸ τραπέζι.

Ἡ μὲς Σμιθ, ἡ ὑποδιευθύντρια, ἦτο μίαν κοντόχονδρη μεσόκοπη διδασκάλισσα πολὺ εὐαρέθιστος, τὴν ὁποῖαν δεν ἀγαποῦσαν καθόλου αἱ μαθήτριά. Ἡ μὲς Πόρτερ ὁμῶς, ἡ ὑποδιδασκάλισσα, ἦτο εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου τῆς καὶ εἶχε δεῖξῃ πολὺν ζῆλον, ὅταν προσελήθη εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλὰ ἡ διευθύντρια γρηγορὰ τῆς ἔκοψε τὸν ἐνθουσιασμόν, «διότι, εἶπε, δεν τῆς ἐχρειάζοντο καινοτομίαι», γρηγορὰ δὲ τὴν ἀπεγοῆτευσαν καὶ αἱ μαθήτριά τῆς, αἱ ὁποῖαι δεν ἐννοοῦσαν νὰ κοπιᾶσουν διὰ ν' ἀποκτήσουν γνώσεις καὶ ἦσαν συνηθισμένα νὰ μὴ θεωροῦν τὰς διδασκάλισσας ὡς ἀνθρώπινα ὄντα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς ἐσωτερικάς διδασκάλισσας, ἡ μὲς Μπάρκερ εἶχεν εἰς τὸ σχολεῖόν τῆς καὶ μίαν Γαλλίδα—τὴν Μαρτὰμ Μπρέν—ἐμπρὸς εἰς τὴν ὁποῖαν ἔτρεμαν πραγματικῶς τὰ κορίτσια καὶ πάντοτε ἤρχοντο μελετημένα εἰς τὸ μάθημά τῆς, — καθὼς καὶ μίαν διδασκάλισσαν τῆς μουσικῆς διὰ τὰς προχωρημένας μαθήτριάς, διότι εἰς τὰς ἀρχαίας ἔκαμνε μάθημα ἡ μὲς Πόρτερ.

Ἡ μὲς Μπάρκερ εἰδείξεν εἰς τὰ κορίτσια τὰς θέσεις των. Ἡ Δωροθέα ἐκάθισεν ἀνάμεσα εἰς τὴν Ρόζαν καὶ τὴν Μαριωρήν, καὶ ἀπέναντι αἱ δύο μικρότεροι ἀδελφαί τῆς. Ἡ μὲς Μπάρκερ ἔκαμε τὰς συστάσεις, καὶ ἔπειτα ἄρχισε νὰ βάζῃ τὸ τσάι εἰς τὰ φλυτζάνια. Αἱ νεοφερμένας δεν ἤξευραν ποῦ νὰ κυττάξουν, πῶς νὰ φερθοῦν, ὅταν εἶδαν ὅτι ὅλαι αἱ ἄλλαι εἶχαν ἐπάνω των καρτωμένα τὰ βλέμματα. Ἐκοκκίνισαν, ἐστενοχωρήθησαν, καὶ δεν ἐτόλμησαν οὔτε νὰ σηκώσουν τὰ μάτια των ἀπὸ τὰ πιάτα των.

Πρέπει νὰ πιῇτε πολὺ τσάι νὰ ζεσταθῇτε, ἔπειτα ἀπὸ τὸ ταξεῖδί σας, εἶπεν ἡ Μὲς Μπάρκερ. Καὶ . . . ἀλήθεια, κορίτσια, ἀπόψε σὰς δίδω τὴν ἀδειαν νὰ ὁμιλήτε εἰς τὸ τραπέζι· καί, διὰ νὰ γνωρισθῇτε καλλίτερα, ἐπιτρέπω νὰ μὴ γίνῃ ἀπόψε προμελέτῃ διὰ τὰ αὐριανὰ μαθήματα. . . Ρόζα, δώσε στὴν Δωροθέαν βούτυρο καὶ χοιρομέρι. . .

Τί καλὰ ποῦ δεν εἶχα ἀρχινισμένη τὴν μελέτην μου! ἐκρυφοφύθουσαν ἡ Ρόζα εἰς τὸ αὐτί τῆς Δωροθέας. Ἐδῶ,

βλέπεις, τιμωρεῖται ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἀμείβεται ἡ ὀκνηρία. . . Πάρε, πάρε, λοιπὸν! Τὸ βούτυρο καὶ τὸ καίηκ' εἶνε πρὸς τιμὴν σας. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ βούτημα ἐδῶ εἶνε ξερὸ ψωμί. . .

Δεν πεινῶ, ἀπήντησεν ἡ καίμενη ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποῖα ὅσον ἐπῆγαινε κ' ἐκοκκίνιζε ὑπὸ τὰ βλέμματα των ἄλλων.

— Καλὰ. . . πάρε ὅμως ἀπ' ὅλα, καὶ μοῦ τα δίνεις ἐμένα. Ἐρχεσθε τώρα ἀπὸ τὸ σπῖτι σας, ὅπου ἐκαλοτρώγατε, καὶ δεν ξεύρετε τί σημαίνει πεινᾶ!

Ἐπεκράτησε σιωπὴ ἐπὶ ἀρετὴν ὥραν, διότι ὅλων αἱ σιγῶνες ἐδοῦλεσαν.

Ἡ Δωροθέα καὶ ἡ Μαριωρή, ἂν καὶ συνήθως ἀπέφευγαν πᾶσαν ἐκδήλωσιν οἰκειότητος μεταξὺ των, ἦσαν ὁμῶς ἐκείνην τὴν ὥραν τόσοι λυπημένοι, ὥστε διὰ νὰ παρηγορηθοῦν, ἐκάθισαν πολὺ κοντὰ ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην καὶ ἐσφιγγαν ἡ μία τὸ χεῖρ τῆς ἄλλης ὑπὸ τὸ τραπέζιον ἀνδύλον.

Ὅταν ἡ Ρόζα ἐτελείωσε τὸ ἰδικόν της καίηκ' καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ καὶ τὸ

«Ἐμαζεύθησαν γύρω εἰς τὰς ἀδελφὰς Μάρσαλ. . .» (Σελ. 109, στ. γ')

κομμάτι τῆς Δωροθέας, ἔγινε πάλιν ὀμιλητικὴ.

— Τώρα, ἄκουσε καὶ γιὰ τὰ κορίτσια, εἶπε· πῶς τὴν λένουν, τὴν ἀδελφή σου; — Μαριωρή, εἶπες; Λοιπὸν, τὸ κορίτσι που εἶνε δίπλα τῆς, εἶνε ἡ Λούση Νιούτον—φαντασμένη καραναξίτσα, ὅπως τὴν λέγω ἐγώ. Δίπλα τῆς εἶνε ἡ Μαίρη Οὐίλσον—πού μας κάμνει διαρκῶς τὴν εὐαίσθητην. Ἐκείνη που φαίνεται σὰν βρεγμένη κόττα στὰ κοτέτσι εἶνε ἡ Ἀλίκη Φίλιπ. . . γράφει ποιήματα, ξέρεις, καὶ γι' αὐτὸ εἶνε ἐστὶ δά· ἐκόλλησε, φαίνεται, τὴν γραφομανιὰν ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, ποῦ ἔχει κατὰστημα γράφομηχανῶν! . . . Ἐκεῖνα τὰ δύο στρομπουλὰ, εἶνε ἡ Δαίξη καὶ ἡ Μπέσση Ράουτων· νὰ εὐχασαί νὰ πέσης ἐπάνω των, ἅμα κουτροβαλῆσης

καμμιὰ μέρα τὴ σκάλα. Ἡ Δωροθέα γρὴν δεν εἶνε κακὴ, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴν τῆς δώσης ἀφορμήν. Ἐκείνη παρακάτω που χαμογελά, εἶνε ἡ Ἀδα Βράιτ, μιὰ μουσίσσα. . . ἀπὸ κείνες. Ἵστερα εἶνε ἡ Νέλλη Σέυμους, πολὺ καλόβολο καὶ ὑποχωρητικὸ πλάσματάκι, ἀρκεῖ νὰ τὴν καλοπιάνης με γλυκὰ καὶ καραμέλες. Αἱ ἄλλες εἶνε διαβολάκια που δεν ἔχουν καμμιάν σημασίαν. Αἱ ἐξωτερικαὶ καὶ ἡμισύσσιτοι δεν εἶνε μεγάλα πράγματα· δεν πρέπει ὁμῶς νὰ πιάνεσαι μαζί των, διότι μὰς φέρνουν λαθρεμπόριον γλυκίσματα καὶ πάστες. . .

— Ὅλες φαίνονται ἀπαίσιες! ἐψιθύρισεν ἀπογοητευμένη ἡ Δωροθέα.

— Ἐκτὸς ἀπὸ ἐμένα· ἐγὼ πραγματικῶς ἔχω τὴν ιδέαν πῶς εἶμαι ἡ καλλίτερη ἀπ' ὅλες, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα. Ἀλλὰ—ἐξηκολούθησε με ἐλικοκρινῇ τόνον—αὐτὸ, ἐννοεῖται εἶνε ἡ ἀτομικὴ μου γνώμη, καὶ ἴσως εἶμαι γελασμένη. . .

Μετὰ τὸ τσάι τὰ κορίτσια ἐπῆγαν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον τῆς μελέτης διὰ

νὰ παίξουν καὶ νὰ διασκεδάσουν. Αἱ τέσσαρες ἀδελφαὶ κατ' ἀρχὰς ἠρνήθησαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὰ παιγνίδια, καὶ αἱ ἄλλαι τὰς ἄφισαν μόνες· καὶ ἡ μὲς Πόρτερ ἀνέστη, ἡ ὁποῖα εἶχε τὴν ἐπίδωξιν ἐκεῖ μέσα, γρηγορὰ εἶδεν ὅτι ματαίως ἐκοπιᾶζε νὰ τὰς παρηγορήσῃ, κ' ἐπῆγε νὰ τακτοποιήσῃ ἕνα σωρὸν βιβλίων, ποῦ ἦσαν ἄνω κάτω.

Τότε τὰ μεγαλειτέρα κορίτσια ἐμαζεύθησαν γύρω εἰς τὰς ἀδελφὰς Μάρσαλ καὶ ἤρχισαν νὰ κάμνουν διαφόρους ἐρωτήσεις· ἀλλ' ὅταν εἶδαν ὅτι ἐκεῖνα δεν εἶχαν πολλὴν ὀρεξιν νὰ διηγηθῶν ὅλα τὰ καθεκτάστα τοῦ ἐρχομοῦ των, ἤλλαξαν τακτικῇ. Ἦρχισαν νὰ ἐξηγοῦν εἰς τὰς νεοφερμένας τὰς λεπτομερείας τοῦ κανονισμοῦ τοῦ σχολείου.

— Εἰς τὰς ἐπτὰ κτυπᾷ ὁ κώδων καὶ

πρέπει να σηκώνεσθε. Ὑστερα θὰ πλύ-
νεσθε με κρύο νερό, διότι, λέει, εἶνε
τονωτικόν, καὶ ἀμέσως θὰ κατεβαίνετε
κάτω διὰ τὴν προσευχὴν καὶ διὰ τὸ
πρωτὸν πρῶγευμα.

— Ἐσὺ ὅμως δὲν κάμνεις ἔτσι, διέ-
κοψεν ἡ Νέλλη Σέιμους· ὅσο νὰ βάλης
τὰ ρούχα σου, γίνεται ἐπτάμιση ἡ ὥρα,
καὶ ὕστερα μελετᾷς ἢ παίζεις πιάνο ἕως
τὰς ὀκτώ.

— Τὰ μικρὰ κορίτσια δὲν πρέπει νὰ
διακρίπτονται, εἶπεν ἡ Ρόζα, καὶ τὴν ἐ-
τράβηξεν ἀπὸ τὴν κοτσίδα.

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι μικρότερη σὰν
αὐτὴ ἐδῶ! εἶπεν ἡ Νέλλη, καὶ ἔδειξε
τὴν Μαριάνναν.

— Νέλλη, νὰ προσέγης νὰ μὴν κά-
μνης γλωσσικὰ λάθη, ὅταν ὁμιλῇς.

— Σώπαινε δὲ καὶ σὺ, καί μιν Ρό-
ζα, καὶ δὲν σε φοβᾶται κανεὶς, πού
μὰς νὰ μὴν ἀγγαῖα! ἀπήντησεν ἡ Νέλλη.

Κ' ἐτραβήχθη εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν
διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ νέον τράδηγμα
τῆς κοτσίδας.

— Λοιπόν, τί ἐλέγαμε; ἐξηκολού-
θησεν ἡ Ρόζα. Ὑστερα ἀπὸ τὸ πρό-
γευμα, καφεὶ ἢ τσάι δηλαδὴ μὲ κανένα
ξεροκόμματο (ὁ Θεὸς νὰ τὸ κάμῃ τσάι
καὶ καφεὶ ἐκεῖνο τὸ νερόπλυμα!), μελε-
τοῦμεν ἢ κάμνομεν τάχα ὅτι μελετοῦμεν
ἕως τὰς 9' τότε ἐρχονται αἱ ἐξωτερικαί,
καὶ εἰς τὰς ἑννέα καὶ τέταρτον ἀρχίζο-
μεν τὰ μαθήματα, τὰ ὅποια εἶνε πλῆ-
ξεις, καὶ τίποτε ἄλλο.

— Διότι δὲν σ' ἀρέσει, ἐσένα, νὰ κο-
πιᾷς, παρετήρησεν ἡ Μαίρη Οὐίλσον.

— Καὶ ὅμως αἱ «ἐκθέσεις ἰδεῶν» εἶνε
πολύ ὠραῖον μάθημα! ἐπρόσθεσεν ἡ
Ἀλίκη Φίλιψ.

— Διότι ἡ εὐγενία σου πᾶσχει ἀπὸ
γραφομανίας, καὶ νομίζεις πῶς ἐγίνες
κι' ὅλας μεγάλῃ συγγραφεύς! ἀντέ-
κρουσεν ἡ Ρόζα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δοκ. Σ. Ε. Μπουκάμ.]

ΚΟΤΤΑ ΜΟΥ, ΚΟΤΤΟΥΛΑ ΜΟΥ

Κόττα μου, κοττούλα μου
Ποῦ μετὰ κακκαρισμα σὺ
Κράζει κ' ἐρχονται οἱ αἰμα
Τὰ κοττοπουλάκια σου.

Τὰ μικρὰ παιδάκια σου —
Κόττα μου, κοττούλα μου!

Κόττα μου, κοττούλα μου,
Ποῦ πρῶτ' ὁμῶς ἐπληρώσῃς,
Τρέχεις πρῶτα νὰ γεννηθῇς
Στὸ κοττέτο σου ταύγῳ,

Νὰ τὸ φᾶν ἡ μαμμὰ καὶ ἐγὼ, —
Κόττα μου, κοττούλα μου!

Κόττα μου, κοττούλα μου,
Ποῦ μονάχῃ δὲν φοβᾶσαι
Καὶ νωρὶς-νωρὶς κοιμᾶσαι,
Τ' αὐτογλώσσικα σου παστρεύω,

Σ' ἀγαπῶ καὶ σὲ λατρεύω,
Κόττα μου, κοττούλα μου!

Κόττα μου, κοττούλα μου,
Ποῦ πρῶτ' ὁμῶς ἐπληρώσῃς,
Τρέχεις πρῶτα νὰ γεννηθῇς
Στὸ κοττέτο σου ταύγῳ,

Νὰ τὸ φᾶν ἡ μαμμὰ καὶ ἐγὼ, —
Κόττα μου, κοττούλα μου!

Κόττα μου, κοττούλα μου,
Ποῦ πρῶτ' ὁμῶς ἐπληρώσῃς,
Τρέχεις πρῶτα νὰ γεννηθῇς
Στὸ κοττέτο σου ταύγῳ,

Νὰ τὸ φᾶν ἡ μαμμὰ καὶ ἐγὼ, —
Κόττα μου, κοττούλα μου!

Κόττα μου, κοττούλα μου,
Ποῦ πρῶτ' ὁμῶς ἐπληρώσῃς,
Τρέχεις πρῶτα νὰ γεννηθῇς
Στὸ κοττέτο σου ταύγῳ,

Νὰ τὸ φᾶν ἡ μαμμὰ καὶ ἐγὼ, —
Κόττα μου, κοττούλα μου!

Κόττα μου, κοττούλα μου,
Ποῦ πρῶτ' ὁμῶς ἐπληρώσῃς,
Τρέχεις πρῶτα νὰ γεννηθῇς
Στὸ κοττέτο σου ταύγῳ,

Νὰ τὸ φᾶν ἡ μαμμὰ καὶ ἐγὼ, —
Κόττα μου, κοττούλα μου!

Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΔΩΡΑΣ

Ἡ Δώρα εἶχε φορέσῃ τὸ καλλίτερο
φορεματάκι τῆς καὶ τὸ ὠραιότερο κα-
πελλάκι τῆς, καὶ ἦτον ὅλη γέλια καὶ
χαρές, καθὼς κατέβαινε τὴν σκάλαν.

Ἐννοεῖτε διατί. Ἦτο ἑορτὴ, καὶ ἡ
μητέρα τῆς καὶ αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ ἐξελ-
θουν εἰς περίπατον μετὰ τὸ ἀράξι. Καὶ ὁ-
μῶς «πολλὰ μεταξὺ κύλικος καὶ χειλέ-
ων!» — ὅπως λέγει ἡ ἀρχαία παροιμία.

— Καλὴ μου κόρη, τῆς εἶπεν ἡ μη-
τέρα τῆς, λυποῦμαι πολὺ... ἀλλὰ τώ-
ρα δὲ μοῦ ἐτήλεφώνησεν ἡ γιαιγιά σου
ὅτι με περιμένει νὰ τῆς κάμω συντρο-
φίᾳ σήμερον ἕως τὸ βράδυ. Λοιπόν, ἀ-
ναβάλλεται ὁ περίπατός μας δι' αὐριον
τὸ πρωί.

Γνωρίζετε καὶ ἐννοεῖτε, μικραὶ μου
ἀναγνώστρις, πόσον λυπηρὸν εἶνε καμ-
μιά φορά, νὰ σας ἔχουν τάξῃ κατὶ, καὶ
ὕστερα νὰ μὴ σας το κάνουν. Δι' αὐτὸ
τὸ γλαστον πρόσωπον τῆς Δώρας ἐσυνέ-
φισεν ἀμέσως, καὶ τὰ δάκρυα ἀνέβησαν
εἰς τὰ ματάκια τῆς.

Ἐσκέφθη ἀπὸ μέσα τῆς:

— Ἀχ! ἐπρεπε νὰ τὸ ἤξευρες ἡ γιαι-
γιά πῶς θὰ πᾶμε ἔξω, καὶ νὰ μὴ μας
χαλάσῃ τὴν διασκέδασιν.

Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε, δὲν ἐπαπαπο-
νέθηκε, διότι ἦτο συνηθισμένη πάντοτε
νὰ ὑπακούῃ καὶ νὰ μὴν ἀντιλέγῃ εἰς τὴν
μητέρα τῆς.

Ἡ μητέρα ἐφώνησε τότε τῆς παρα-
μάννας νὰ φορέσῃ τὰ καλά τῆς καὶ νὰ
ἐνδύσῃ τὸ μωρό, διὰ νὰ ἐλθουν μαζί
τῆς εἰς τῆς γιαιγιάς, καὶ ἔπειτα εἶπε:

— Δώρα, κόρη μου, ἐσὺ θὰ μείνῃς
ἐδῶ, καὶ θὰ με ἀντικαταστήσῃς. Ἐσὺ
θὰ προσέγης τὰ δύο σου ἀδελφάκια, τὸν
Κίμων καὶ τὸν Γιώργον, ἕως ὅτου ἐ-
πιστρέψω τὸ βράδυ στὸ σπίτι.

Αὐτὰ τὰ νέα καθήκοντα ἐφάνησαν
πολύ δύσκολα εἰς τὴν Δώραν, καὶ τῆς
ἤλθε κατ' ἀρχὰς ἡ ἰδέα νὰ πῇ ὅχι,
ἀλλὰ ὅταν ἐσκέφθη τὰ μάτια τῆς καὶ ἐ-
κύτταξε εἰς τὸ πρόσωπον τῆς μητέρας
τῆς, ἀμέσως τὸ ἐπῆρε ἀπόφασιν ὅτι ἔ-
πρεπε νὰ κάμῃ τὸ θέλημα τῆς μητέρας.

— Ναι, εἶπε, θὰ προσπαθῶ νὰ κά-
μω ὅ,τι θέλεις, μαμμά μου, καὶ ὅ,τι
σου ἀρέσει.

Ἐσκούπισε τὰ ματάκια τῆς, ἐφίλησε
ὕστερα τὸ χέρι τῆς μητέρας, καὶ ἐπῆγε
ν' ἀλλάξῃ ἀμέσως φόρεμα.

Ἐως ὅτου κατέβη ἡ παραμάννα μετὰ
τὰ καλά τῆς ρούχα καὶ μετὰ τὸ μωρό, ἡ
Δώρα εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἐσθον
μετὰ τὰ καθήκοντα τῆς, καὶ ὠδήγουν
ἀπὸ τὸ χέρι δύο μικρὰ ἀγοράκια μετὰ
ναυτικά.

Ἀπεχαιρέτησαν τὴν μητέρα των, καὶ
τὸ ἀράξι ἐξεκίνησε.

— Δώρα, νὰ πᾶμε στὸν κήπον, νὰ
παίζουμε; ἡρώτησε τότε ὁ Κίμων.

— Ναι, ναι, νὰ πᾶμε! ἐπρόσθεσε καὶ
ὁ Γιώργος.

Ἡ Δώρα τοὺς ἐφόρεσε τὰ ψάθινα κα-
πέλλα των, ἔβαλε καὶ τὸ ἰδικόν τῆς
καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν κήπον. Ἐκεῖ, εἰς
μῖαν ἀποθήκην, εὐρήκαν δύο μεγάλα
ξύλινα ἄλογα, ἕνα ξύλινο ἀμαξάκι, καὶ
ἕνα μικρὸ ἀμαξάκι διὰ πολὺ μωρὰ
παιδιά. Ἐνῶ δὲ τὰ δύο ἀγοράκια ἐβ-
γαλαν ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ ἐτραβούσαν ἐ-
ξω, ἡ Δώρα ἔτρεξε καὶ ἔφερε ὅλας τὰς
κούκλας τῆς καὶ τὸ πανεράκι τῆς ἐργα-
σίας τῆς.

— Ἄν θέλετε, εἶπε, εἰμπορεῖτε νὰ
πᾶτε περίπατον αὐτὲς ἐδῶ τὰς κυρίες,
μετὰ τὸ ἀράξι σας προσέξετε μόνον νὰ
μὴν σας ρίξτε κάτω, καὶ κτυπήσουν,
καὶ πονέσουν!

Τὰ ἀγοράκια ἔμειναν ἐνθουσιασμένα
μετὰ αὐτὴν τὴν πρότασιν. Ὡς βλέπετε, ἡ
καλὴ τῶν ἀδελφούλα τὰ ἐπρόσθεσε καὶ
τὰ ἐπεριποιεῖτο καὶ τὰ ἔβαλε νὰ διασκε-
δάσουν μετὰ τὴν καρδιά τῆς, καὶ ὁ-
χι κακιομένη ἢ πειστωμένη, διότι τὴν
ἄφισαν εἰς τὸ σπίτι.

Ἐνῶ ἐπαίξαν, ἡ μαγεύρισα τοὺς ἐ-
στειλεν ἔξω ἀπὸ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν
πῆλταν που εἶχεν ἐτοιμάσῃ. Ὅταν ἤλ-
θεν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἐπῆγαν εἰς τὴν
τραπεζαρίαν καὶ ἔφαγαν τακτικά καὶ ἡσυ-
χα. Ἡ Δώρα ἔκαμνεν εἰς τὴν ἐντέλειαν
ὅλα τὰ καθήκοντα τῆς μικρῆς νοικοκυ-
ρᾶς. Καὶ δὲν ἦτο, ἡ καίμινη, παραπά-
νω ἀπὸ ἑνδεκα ἑτῶν.

Τέλος τὸ βράδυ, ὅταν ἐπλησίαζεν ἡ
ὥρα τοῦ δείπνου, καὶ τὰ παιδιὰ εἶχαν
ἀρχίσῃ νὰ αἰσθάνωνται πολλὴν ὀρεξιν,
ἡκούσθη μία ἀμαξα, ποῦ ἐσταμάτησεν
εἰς τὴν ἐξώθυραν.

Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ἡ παραμάννα
καὶ τὸ μωρὸ ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν τρα-
πεζαρίαν.

— Αὐτὸ εἶνε γιὰ τὸ καλὸ μου τὸ κορί-
τσι, εἶπεν ἡ μητέρα, καὶ ἔβαλεν ἕνα δε-
ματάκι εἰς τὰ χεῖρα τῆς Δώρας.

Τὸ δεματάκι ἐξετυλίχθη, καὶ μέσα
ἦτο ἕνα ὠραῖον εἰκονογραφημένον βιβλίον.
Καὶ ὁ πατέρας ἔδωσε τὴν ἄδειαν νὰ
καθίσῃ ἡ μικρὴ τῆς κόρη ἐκεῖνο τὸ βρά-
δυ μίαν ὥραν ἀργότερα μαζί των, καὶ νὰ
διαβάσῃ.

Αὐτὴ ἦτο ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς Δώρας.
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Μὴν ἀποκτήσετε τὴν κακὴν συνήθει-
αν νὰ θέλετε ἀνάγνωσμά τι εἰς τὴν κλί-
νην πρὶν ἀποκοιμηθῆτε.

Ἡ ὑπὲρ τὸ δέον θερμὴ καὶ μαλθακὴ
κλίνη εἶνε κακὴ, διότι διατηρεῖ τὸ σῶ-
μα εἰς ἐφίδρωσιν, ἢ ὅποια ἐξασθενίζε-
τὸ μυὲν σύστημα.

[Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας».]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Θαυμαστὴ ἀλλὰ καὶ ὀλιθερὰ εἶνε ἡ ἱ-
στορία ἐνὸς Ἀγγλόπου, ὁ ὁποῖος ἐφάνη
ἄξιός τοῦ τίτλου τοῦ ἥρωος ἐσχάτως, εἰς
τὴν πόλιν Οὐέστων. Ἐξυπνητὴν ἕνα βρά-
δυ καὶ εἶδεν ὅτι ἐκκίετο τὸ σπῆτι των. Αἱ
φλόγες εἶχαν κυκλώσῃ τὰ δωμάτια. Ὁμοῦ
εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς του, τὴν
ἐξυπνᾷ καὶ σπάζει ἕνα παράθυρον διὰ νὰ
ἐξέλθῃ ὁ καπνός. Τρέχει κατόπιν εἰς τὸ δω-
μάτιον των γονέων του διὰ νὰ τοὺς ἐξυ-
πνήσῃ, ἀλλὰ ὁ καπνός δὲν τον ἄφισε νὰ
προσέρχῃ. Ἐπιστρέφει τότε εἰς τὴν ἀ-
δελφὴν του.

— Δέστε με αὐτὸ στὸ στόμα μου! τῆς λέ-
γει, καὶ τῆς ἐγκυβερνεῖ ἕνα πανί βρεγμένον.

Ἐφωδιασμένος μετὰ αὐτὸ, κάμνει καὶ δευ-
τέραν ἀπόπειραν διὰ νὰ σώσῃ τοὺς γο-
νεῖς του· ἀλλ' ἡ αὐταπάνησίς του ἐπλη-
ρώθη μετὰ τὴν ζωὴν του. «Ὅλοι, ὅσοι εὐρί-
σκοντ' εἰς ἐκεῖνο τὸ σπῆτι, ἐχάθησαν» καὶ
αὐτὲς μαζί. Μόνον τὴν ἀδελφὴν του ἔσωσαν
οἱ πυροσβέσταί μετὰ τὸν σωτικὸν σωλῆνα.

Ὁ μικρὸς αὐτοῦ ἥρωος ἐλέγετο Ἀλβέρ-
τος Χώντλεϋ.

Ὁ παχύτερος ἐφθός εἰς ὅλην τὴν οἰ-
κουμένην λέγουσι ὅτι εἶνε ἕνας Ἀμερικαν-
ός, ὁ Οὐίλλης Χάρρις. Ὦνε τώρα δε-
κατοῦ ἑτῶν καὶ ζυγίζει 598 λίτρας, δη-
λαδὴ 268 χιλιόγραμμα, δηλαδὴ 209 πε-
ρίπου ὀκάδας. Ἡ περιφέρεια τοῦ θώρακος
τοῦ εἶνε 170 ἑκατοστὰ καὶ ἡ περιφέρεια
τοῦ μηροῦ τοῦ 110 ἑκατοστὰ. Καὶ ὅμως
αὐτὸ τὸ τέρας τοῦ πάχους, δὲν ἐγεννήθη,
ἐξυπνᾷ 7 λίτρας, δηλαδὴ ὅτε τρεῖς
ὀκάδας. Τώρα εἶνε ἡναγκασμένος νὰ με-
ταχειρίζεται δύο καρέκλες, ὅταν θέλῃ νὰ
καθίσῃ, καὶ κοιμᾶται εἰς κρεβάτι ἐπί-
τηδες καμωμένον διὰ τὸν ὄγκον του.

Ὁ Οὐάιτιγκτον, ὁ πρῶτος Ἀμερικανὸς
πολίτης, ἐτελεύτησε τῇ τελευταίᾳ ὥρᾳ
τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς τελευταίας ἐ-
βδομάδος τοῦ τελευταίου μηνὸς τοῦ τελευ-
ταίου ἔτους τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος.

Ἐλεγεν ὁ πατέρας πρὸς τὸ ἀγοράκι του:

— Παιδί μου, δὲν πρέπει νὰ τρῶς τόσο
πολύ. Ἐρέεις πῶς θὰ σε λέγῃ ὁ κόσμος
ὕστερα;... Ὁ θὰ σε λέγῃ: λαίμαργος-
ποῦ! Καὶ ξεύρεις τί σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξις;

— Ναι, πατέρα... τὸ μικρὸ παιδάκι ἐνός
μεγάλου ἀνθρώπου ποῦ τον λένε λαίμαργος!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουριοκεφαλᾶς εἶνε τρομερὰ ἀμελής
καὶ ἡ μητέρα του τὸν φοβερίζει:

— Ὅ, σε βάλω ὑπνέσει, καὶ ὁ κόσμος θὰ
λέγῃ: νὰ, περνᾷ τοῦ δούλου ἡ μητέρα!

— Καλὰ νὰ πᾶν, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος· ἀφοῦ θὰ
με κάμῃς ὑπνέσει!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Σειτεμίνου Ναυίου.

Ἐν ὥρᾳ βραχέῃ.

— Μαμμά, δὸς μου μιὰ ὀμπρέλλα.

— Καὶ τί θὰ τὴν κάμῃς;

— Ὅ, πάγω νὰ ποτίσω τὰ λουλούδια τοῦ
κήπου μου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Μαστίχας τῆς Χίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΛΗ σας Σαρακοστή! Καὶ τοῦ χρόνου, μετὰ
ὕψαι καὶ προκατῇ.

Ἐθαύμασα καὶ ἐγὼ, Μυροβόλος Χαράνῃ
[Ε], εἰς πόσα καταγίνεσαι! Μὴ λησμονῇς ὁ-
μῶς ὅτι εἰς ὅλα χρειάζεται μέθοδος καὶ τάξις.

Πρέπει νὰ προτιμᾶται ἡ πλέον ἐπιτυχὴς ἐρ-
γασία, — ἔστω καὶ ἐπιπονος ἢ ἀνιάρ, — ἀπὸ ἐ-
κείνῃν ποῦ ἐπιδέχεται ἀναβολήν. Διαφορετικά,
πάντοτε θὰ εὐρίσκται κανεὶς μετ' ἐλλείψεως.

— ποῦ ὑποβέτω ὅτι δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστον
πράγμα!

Μετὰ χαρὰν μου ἀνέγνωσα τὴν πρώτην σου
ἐπιστολήν. Κολυμβήτρια τοῦ Μῆξε. Μοῦ ἤρε-
σε πολὺ, ἀλλὰ μοῦ ἐφάνη διὰ τὴν γραμμὴν
μετὰ τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ σου. Διὰ νὰ σου ἀπαν-
τῶ καὶ διὰ νὰ σου δώσω ἑνὸς ὅρατος γρά-
φει ὠραία, πρέπει ἐξάπαντος νὰ μοῦ γράφῃς
μετὰ τὸ χεράκι σου.

Ἐγὼ ὑπ' ὄψει μου δύο ὠραίας ἐπιστολάς
σου, Κόκκινον Κρίνον [4Ε]. Σὲ συγχαίρω διὰ
τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς τὰς ἐξετάσεις. «Ὅσον
διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ποῦ ἔχεις νὰ παρευρεθῇς
ποτε εἰς τὰς Ἀθήνας ἐν ἡμέραις ἐκλογῶν, τί
νὰ σου εἴπω! Ὅθ' ἐπιπονοῦσα νὰ παρευρίσκου
τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων!» — Περὶ
τοῦ φίλου μας I. B. ὁ κ. Π. σου ἀπήντησεν
ἰδιαίτερος. Τὰ παιδικὰ Πνεύματα μὴ λησμο-
νῇς ὅτι γράφονται εἰς ἰδιαίτερον φύλλον χά-
ρτος, διότι δὲν εἶνε μέσα εἰς τὴν ἐπιστολήν,
ἔχουν ἀνάγκην ἀντιγραφῆς, διὰ τὴν ὅποιαν
δὲν εὐχαίρω.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Αἰμίλιε Παῦλε, διὰ τὰ
τέσσαρα δελεῖα ποῦ μοῦ ἔστειλες, καθὲν μετὰ
τὸν χάρτην μιᾶς ἐπαρχίας τῆς Αἰγύπτου. Ἐμ-
πορῶ νὰ εἴπω ὅτι σὺ ἕως τῶρα μοῦ ἔστειλες
τὴν καλλίτεράν... Νειλογραφίαν.

Ἐξ αἰτίας σου, — μοῦ γράφει ἡ Μαρία
Ἀντουανέττα, — ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰλληλο-
γραφῶ μετὰ τὰς φίλας σου Ἐσπερίαν Ἀδραν καὶ
Φαίδιμν, μετὰ τὰς ὁποίας ἐγνωρίσθην δι' ἀν-
ταλλάγῃς Μ. Μυστικῶν, καὶ πολὺ τὰς ἀγαπῶ,
ἀν καὶ δὲν τὰς γνωρίζω προσωπικῶς. — Τὰς
γνωρίζεις ὅμως ψυχικῶς, καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ καλ-
λίτερη γνωριμία!

Μ' ἐρωτᾷς, Καρκουλίκα, ἂν ἔλαβα τὰς λύ-
σεις σου τοῦ 10 φυλλαδίου. Λύσεις σου ἔλαβα
πολλὰς, δὲν ἐνθυμούμαι ὅμως ἂν ἦσαν καὶ αἱ
τοῦ 10 φυλλαδίου. Ὅ, μοῦ πῆς: Δὲν ψάχνεις
μιὰ στιγμὴ νὰ ἰδῇς; — Ὅ, ἂν ἤξευρες τὸν
σωρὸν των λύσεων καὶ τὸν σωρὸν των ὁμοίων
ἐρωτήσεων, δὲν θὰ μοῦ τὸ λέγες! Μόνον ὁ-
ταν θὰ τελεωθῇ ὁ Διαγωνισμὸς καὶ θὰ ἔλθῃ
καίρος νὰ καταταχθῇ αἱ λύσεις διὰ νὰ ἐξε-
λεγχθῶν, τότε μόνον θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ εἴ-
πω τίνας φυλλαδίου δὲν ἐλήφθησαν.

Τὰ ἐξῆς μοῦ γράφει ὁ Γόρδιος, ἐκ των νέων
μου φίλων. Τὰ δημοσιεύω ἐδῶ, διὰ νὰ χρησι-
μεύσουν εἰς τοὺς ἐσπαθωντάς: «Ὅταν μοῦ
ἐπρότεινεν ὁ ἐνταῦθα ἀνταποκριτὴς σας νὰ ἐγ-
γραφῶ συνδρομητὴς, ὁμοῦλῳ ὅτι μόνον πρὸς
χάριν τοῦ ἐδελχῆν, διότι δὲν ἐγνώριζα τὰς πολ-
λαπλῆς ὠφελείας, τὰς ὁποίας ἔχει. Σὰς διαβε-
βαῖ ὅμως, ὅτι ἀναγνώσας τὸ πρῶτον φυλλάδιον
κατεθέλχθη ἐκ των διαφόρων διηγήσεων καὶ
ἀνεγνώρισα ὅτι ἡ Διάπλασις πλουτίζει τὰς γνώ-
σεις των συνδρομητῶν τῆς καὶ ὅτι ἀόροι πρέ-
πει νὰ ἐγγράφονται εἰς αὐτὴν οἱ Ἑλληνόπαι-
δες.» — «Ὅταν ἔχετε κανένα ὑποψήφιον συν-
δρομητὴν, καλὸν εἶνε νὰ τοῦ δείξετε καὶ τὰ
νωτέρω.

Τρεῖς ἐπιστολάς ἔχω ἀπὸ τὸν Δικέφαλον
Ἀστὸν [3Ε] μετὰ ἀποσπάσματα μεταφρασμένα
διαφόρων ποιητῶν. Μοῦ ἤρεσε πολὺ ὁ Ὀδρ-
νός των Ἀλφινῶν τοῦ γάλλου ποιητοῦ Λεμπρέν.

Φαίνεται, Ἀστυδὸς [Ε], ὅτι ἔχεις ἰδιαίτε-
ραν κοκορυχί

«**Η Διάπλασις ἀσπάζεται** τοὺς φίλους της: **Τειρεσίαν** (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰ νέα ξεσπάθωματα) **Αἰῶνα** τῆς **Ἀνοξέως** (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπὴν-τεσεν ἰδιαιτέρως) **Χιονομένην Κούκλαν** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) **Ἐλάτην Εὐρυταίαν** (εὐχαριστῶ πολὺ ἐγίνες καλὰ; μετὰ μὲν μου χαρὰν θὰ σ' ἔδωκα εἰς τὸ γραφεῖόν μου) **Ἐρμιο Πουλὶ** ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν περιγραφὴν) **Εὐεργετικὴν Βροχούλαν**, **Ἀρροτικὴν Χάριν**, **Πνοὴν** τῶν **Ἀγγέλων** ([E] τέτοιον συμβαίνει συχνά!) **Ἀγκαθάκι** (χαίρω πού σου ἀρέσει τόσο ἡ «Πόλις τοῦ Χρυσοῦ») **Θαλάσσιον Ἀέρα** ([E] διὰ τὴν ὠραίαν περιγραφὴν) **Ἀρχιζέανιον τοῦ Παρθενωγείου** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) **Ἰωάννην Γ. Μ.** (αἱ λύσεις σου ὀρθαί, ἀλλὰ πρέπει νὰ συμμορφωθῇς μετὰ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρόμου, συλλόγιον 1—2, σελίς 11, κεφ. Γ.) **Γ. Κ. Γ.** (ἐλήφθησαν) ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἐφάνη ἀκριεῖς καλὴ, καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μοῦ ἔγραψες συχνότερα) **Τόμωριν** ([EE] ἡ ὁποία «εἶνε εὐχαριστημένη ἀπὸ ὅλα, ἀπὸ ὅλα γενικῶς» καὶ μοῦ γράφει κατενοουσιασμένη) **Βασιλέα τῶν Ρόδων** ([EE] σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) χαίρω διὰ τὰς πολλὰς καὶ καλὰς σου γνώριμιας, σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς γάμους τῆς ἐξαδέλφου σου, τῆς παλαιᾶς καὶ ἀλησμονήτου φίλης μου **Καρδερίας**, **Μιμόζαν** (ἔσπειλα) **Ἰσιότην** τοῦ **Βυζαντίου** ([E] τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ Ἀνανία εἶνε Ἀνανίας) δὲν ἔχει ἄλλο ὃ καίμενος) ἡ ἐπιστολή σου πολὺ καλὴ καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ γράψης συχνά, ἀφοῦ μάλιστα αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ πατέρα σου) **Κῆμα** τῆς **Μεσογείου** ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) **Ναύαρχον Τόγγο** ([E] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) ἡ ἐπιστολή σου μ' ἐξέπληξε γραμμὴν ἐπάνω εἰς ῥοκανίδα! ἤξευρα ὅτι ἀπὸ ξύλον γίνεται χαρτί, δὲν ἤξευρα ὅμως ὅτι κάμνουν τόσο κομψὸν ἐπιστολικὸν χάρτην ἀπὸ μονοκόμματα ῥοκανιδία) ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δυσκόλως γράφει κανεὶς σὲ τέτοιο... ξύλινο χαρτί—τοῦλάχιστον μετὰ πένναν) **Ξαντενέμον Ναυτην** (εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, ἀπαντῶ ναι!) **Γεωργίαν Ζ.** (εὐχαριστῶ πολὺ) **Ὠκύποδα Ἀχιλλέα** ([EE], εὐγε, πολὺ ὠραία ἀπάντησες εἰς τὸν φίλον σου ἐκεῖνον, καὶ ἡ ἐπιστολή σου ἐν γένει ὠραιότατη) γράφε μοι πάντοτε, καὶ μὴ σὲ μέλλῃ ἂν ἐνίστα δὲν θὰ σου ἀπαντῶ ἐκτενέως διότι ὡς γνωρίζεις, ὁ χώρος δὲν τὸ ἐπιτρέπει) **Ἡγεμόνα** τοῦ **Φωτός** ([E] πῶς ἐπῆγε λοιπὸν ἡ πρώτη ἐξαμηνία; χαίρω διότι τὴν «Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ» διαβάσει μετὰ μὲν ἑνδιαφέρον καὶ ἡ μαμά σου) **Ε. Π. Σ.** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς τῶσον καλοκαυτελικάς κρίσεις) **Βουληροκτόνον** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸς στίχους) ἀλλὰ νὰ ὑπογράψης καὶ μετὰ τὴν ἀληθείαν σου ὄνομα) **Κοιτορεβιδόλην** (ποῦ ὁλοένα ζῶντα εἶνε τὸ ξεσπάθωμά του καὶ βεβαίως θὰ διακριθῇ μετὰ τῶν πρώτων εἰς τὸν Διαγωνισμόν) **Ἰνῶ**, **Ἐκάτην** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Φεβρουαρίου ἀπάντησά εἰς τὸ προσεχές:

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου
 «Ὁ χάρις τῶν λύσεων, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν νὰ γράφωται τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Πνεύματι καὶ εἰς φανερόν, ὡς ἑκάστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

168. Λεξιγρίφος.

Συμπληρωτικὸς τις συνδεσμος
 μετὰ ζῶον συνηνῶθη,
 Κι' ἀρχαῖος τις φιλόσοφος
 εὐθύς ἐφανερῶθη.

*Εἰσὶν ὑπὸ τῆς Νουμισματικῆς.

169. Μεταγραμματαίος.

Εἶμαι τῆς Ἑλλάδος πόλις
 γνωστότατη, ἀλλὰ μόλις
 τ' ἀρχικόν μου γράμμα ἀλλάξῃς
 ὁμοιότητος, θὰ τρομάξῃς,
 Γιατί μιὰ πονηροτάτη
 Λέξις, λῦτα, θὰ βγῇ ἔξω.

Συμφορὰ σου ἂν σε μπλέξω,

Κι' ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάττῃ!

*Εἰσὶν ὑπὸ τῆς Νουμισματικῆς.

170. Ἀναγραμματισμός.

Ἦσυχος εἶμαι, φίλε μου, ὡς ἔχω ἂν μάρψῃς.
 Μὰ κι' ἄγριος δὲν γίνομαι, ἂν μ' ἀναγραμματί-
 [σῃς.

*Εἰσὶν ὑπὸ τῆς Σθενελαΐδας.

171. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.

1. — Κράτος τῆς Εὐρώπης.
2. — Πόλις τῆς Γαλλίας.
3. — Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

*Εἰσὶν ὑπὸ τῆς Ὄρχου Ἀμαρτίου.

172. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7	=	Ὁρος τῆς Ἀσίας.
2 4 5 6 7	=	Θεὸς ἀρχαῖος.
3 2 4 7	=	Σοφός.
4 3 4 5 4	=	Πόλις μεγαλονήσου.
5 6 7 6 7	=	Κακόν.
6 1 3 6 7	=	Εὐτυχία.
7 2 5 4	=	Ὁρος.

*Εἰσὶν ὑπὸ τῆς Λοιδώνας.

173. Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.

Πῶς ἐκαλεῖτο ἡ Οὐγγαρία κατὰ τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν;

*Εἰσὶν ὑπὸ Νίκου Κατερινουπόλου.

174-175. Μεταμορφώσεις.

1. — Ὁ κύριος δι' 6 μεταμ. νὰ γίνῃ δοῦλος.
2. — Τὸ Τόξον δι' 6 μεταμ. νὰ γίνῃ βέλος.

*Εἰσὶν ὑπὸ τῆς Ἑλλήδος Ἀθλητοῦ.

176. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον σοφόν.

1. Πόλις τῆς Βουλγαρίας.
2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
3. Βασίλευς τῆς Σπάρτης.
4. Μῆν.
5. Ἀρχαῖος φιλόσοφος.
6. Εἰς τῶν οὐρανῶν τοῦ Πριάμου.

*Εἰσὶν ὑπὸ Στελλας Α. Παπαδοπούλου.

177. Φωνηεντολόπον.

φν - λ - φν - θ

*Εἰσὶν ὑπὸ τῆς Ἑνδοξου Μεσολογγίου.

178. Γρίφες.

Ὁ Γιάννης τὸ
 Τσυχκένιφ τὸ τὸ
 Στανίσλας τὸ φῖ τὸ μ.: φιλ.: ὠφ.:
 Κου Πούσκιν τὸ τὸ
 τὸ

*Εἰσὶν ὑπὸ Νότη Α. Παπαδοπούλου.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ γόλλου 1-2

1. Κερασὺς (κέρας, οὖς). — 2. Μάρμη (μά, μῆ). — 3. Ἀρκτος-κράτος. — 4. Τρία ψάρια φαίνονται καθαρά εἰς τὴν Μαγικὴν εἰκόνα: τὸ πρῶτον, τὸ μικρότερον, ἀνάμεσα εἰς τὰ κεφάλια τῶν δύο ψαριῶν, τὸ δεύτερον, μεγαλύτερον, ἐπάνω ἀπὸ τὰ καπύλια τῶν τῶν δὲ τρίτον, τὸ μεγαλύτερον ὅλων, σχηματίζεται εἰς τὴν ἀκρογιαλίαν, ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ ψαριῶν μέχρι τοῦ ἀγκιστερίου του. Μερικοὶ εἶδαν καὶ ἄλλα, ὅμως ὅχι τόσον καθαρά.

5. ΚΡΟΙΣΟΣ 6-7. 1. Βέρνη (κυβερνήτης) 2. Σπα (Ισπανία) — 8. Τζιζιζάντζουλα (ζιζι, τζι, ρ. λ. ν. α. α. ν. α.) — 9-13. Τῆ ἀνταλλαγὴ διὰ τῆς προθέσεως εἰς: λέξις, ἔξις, ἔσδοξς, Μεξικόν, ἔξεδρα. — 14. ΟΝΕΓΑ-ΛΑΒΑΝ (ὄνειαρο-ἄβαν, ΤαῖΝαρον, Εὐσεβεία, μυθολ., Ἀλέξανδρος) — 15. Ἀπὸ τὴν πόλιν ἔρχονται καὶ στήν κορφή κανέλλα. — 16. Αἱ ἐμφανέες εἰς τὴν καθάπερ οἱ σφοδροὶ τῶν ἀνέμων, μεγάλα ποιοῦσι καύματα. (Αἱ ἐπὶ φᾶ - ν εἰς τ' εἶχε - καθὰ περίσφο-δρυτὸν ν' ἂν ἐμὸν - μέγα λᾶ - Πῖ - οὐ - σύν αὐ ἄρια.)

5. ΚΡΟΙΣΟΣ 6-7. 1. Βέρνη (κυβερνήτης) 2. Σπα (Ισπανία) — 8. Τζιζιζάντζουλα (ζιζι, τζι, ρ. λ. ν. α. α. ν. α.) — 9-13. Τῆ ἀνταλλαγὴ διὰ τῆς προθέσεως εἰς: λέξις, ἔξις, ἔσδοξς, Μεξικόν, ἔξεδρα. — 14. ΟΝΕΓΑ-ΛΑΒΑΝ (ὄνειαρο-ἄβαν, ΤαῖΝαρον, Εὐσεβεία, μυθολ., Ἀλέξανδρος) — 15. Ἀπὸ τὴν πόλιν ἔρχονται καὶ στήν κορφή κανέλλα. — 16. Αἱ ἐμφανέες εἰς τὴν καθάπερ οἱ σφοδροὶ τῶν ἀνέμων, μεγάλα ποιοῦσι καύματα. (Αἱ ἐπὶ φᾶ - ν εἰς τ' εἶχε - καθὰ περίσφο-δρυτὸν ν' ἂν ἐμὸν - μέγα λᾶ - Πῖ - οὐ - σύν αὐ ἄρια.)

δρα. — 14. ΟΝΕΓΑ-ΛΑΒΑΝ (ὄνειαρο-ἄβαν, ΤαῖΝαρον, Εὐσεβεία, μυθολ., Ἀλέξανδρος) — 15. Ἀπὸ τὴν πόλιν ἔρχονται καὶ στήν κορφή κανέλλα. — 16. Αἱ ἐμφανέες εἰς τὴν καθάπερ οἱ σφοδροὶ τῶν ἀνέμων, μεγάλα ποιοῦσι καύματα. (Αἱ ἐπὶ φᾶ - ν εἰς τ' εἶχε - καθὰ περίσφο-δρυτὸν ν' ἂν ἐμὸν - μέγα λᾶ - Πῖ - οὐ - σύν αὐ ἄρια.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερσινά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος: φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0.60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνες) φρ. 3.50.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια μετὰ πίνακα καὶ ἐξώφυλλον) φρ. 3. Δέση 15 τετραδίων φρ. 2.

Δέση 7 τετραδίων φρ. 1. Ἐκαστον τετράδιον ἰδιαίτερος: φρ. 0.15.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εἰσεδίου φρ. 1.50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) φρ. 3.50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1.50.

Ἡ Νένα (20 εἰκόνες) φρ. 3.50.

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1.20. — Σειρὰ Β' φρ. 1.20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδες) ἑκαστον φρ. 0.50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὅμοι, φρ. 2.50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3.50.

Ὁ Πυρετοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3.50.

ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 3.50. χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίδου, φρ. 0.60.

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
 ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καθὼς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, μετὰ κομμηματα μαύρα, κομμοτάτη.

Τιμᾶται δρ. 3. — Ταχυδρομικῶς δρ. 3.50. — Διὰ τὸ ἔξωτερον φρ. χρ. 3, ἀνεῖ προσθήκης ταχυδρομικῶν.

ΟΙ ΔΥΟ

τομὸι τῶν «Διηγημάτων» Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαῖδωνος) τιμᾶται φρ. 5 καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 5.50. Ὁ δεύτερος τόμος μόνον τιμᾶται φρ. 3. (Ὁ πρῶτος, τοῦ ὁποῖου ὀλίγιστα ἀντίτυπα ὑπάρχουν, δὲν πωλεῖται χωριστά.)